

Պարույր Սևակ

Դու

Դ՛ն՛ի՛

երկու տա՛ն,

Դ՛ն՛ի՛

հասարա՛կ մի դերանուն,

Եվ ընդամենն այդ քո երկո՛ւ հատիկ տառով

Այս բովանդակ աշխարհին ես ինձ տեր անում...

Դ՛ն՛ի՛

երկու տա՛ն,

Ու ես գարնան հողի նման

Քո կենսատու շերտությանն եմ ընտելանում...

Դ՛ն՛ի՛

երկու տա՛ն,

Եվ ահա ես

Երջանկության համն եմ զգում իմ բերանում,

Անշատումին ըմբերանում

Եվ թերանում եմ կատարել հրամանը տառապանքի...

Դ՛ն՛ի՛

երկու տա՛ն,

Ու ես, անգի՛ն,

Ինձանից ինքս վերանում՝

Փոշիացած հերոսների

Ու ծնվելիք հանճարների
Դասակին եմ ընկերանում...
Դ-ն'ի՛
երկու տա՛ն,
Ու երբ հանկարծ
Թողնում ես ինձ ու հեռանում՝
Լքված տան պես ճեղք եմ տալիս,
Ծեփըս թափում, անտերանում,
Եվ կսկիծը, ցեցի նման,
Բույն է դնում իմ սյունի մեջ,
Ձեղունի մեջ ու գերանում...
Դ-ն'ի՛
երկու տա՛ն,
Դ-ն'ի՛
հասարակ մի դերանում...

02.VII.1958թ.

Մոսկվա